

A photograph of a man, M. Ramon Freixes, smiling and waving his right hand. He is wearing a dark suit jacket, a light blue shirt, and glasses. The background is the interior of a large Gothic cathedral with high vaulted ceilings and stone arches. The lighting is warm and comes from the cathedral's interior lights.

MN. RAMON FREIXES

Retalls d'una vida

1928 - 2007

EN L'EUCARISTIA DE COMIAT A MOSSÈN RAMON FREIXES

L'estiu de 1958 -aviat farà 50 anys-, a l'Ermita de Sant Antoni d'Ulldemolins, els monitors i estadants de les primeres colònies del nostre bisbat impulsades per mossèn Ramon Freixes, vam aprendre d'ell que després de la Comunió era el millor moment per viure la intimitat del Jesús eucaristia present en el nostre interior, donar-li gràcies, compartir els nostres neguits i demanar-li per les nostres necessitats. Ara, familiars, companys sacerdots presidits pel nostre Bisbe Xavier Salinas i amics aplegats amb motiu del seu traspass ho fem, també, en record seu.

Et donem gràcies, Senyor Jesús, pels 57 anys de sacerdoci en què el teu servent Ramon ha anat vessant el testimoniatge vivent del teu amor al seu pas pels diversos indrets: Almacelles, Sant Martí i Oratori dels Dolors de Lleida, Escola de Magisteri, Guadalajara, Menorca, Mallorca, Col·legi Dominiques, Secà de Sant Pere, Sant Isidre Llauredor, Sant Joan Baptista, venturosos espais testimonis del zel amb què ha exercit el seu guiatge pastoral. Gràcies, Senyor, en nom de les innombrables persones que hi han rebut el seu missatge evangelitzador.

Colònia Montsant per a nois, Colònia Verge Blanca per a noies..., Escola de l'Esplai de Lleida..., fruits preuats de la dedicació il·lusionada de mossèn Ramon a l'Acció Catòlica. En nom dels milers d'infants, joves i monitors que han enfortit la fe en aquestes institucions te'n donem gràcies, Senyor.

En la dècada de 1950, els centenars de nois i noies que estudiaren Magisteri a Lleida sortien, plens d'il·lusió, a impartir la tasca educadora als nens i joves dels

pobles. Aquella engrescadora tasca duia el segell d'una plèiade de professors que havien estat capaços de seduir l'ànima dels joves educadors. Et donem gràcies, Senyor, pels abundosos fruits que ha donat la llavor sembrada allí pel teu servent Ramon Freixes.

Gràcies per la generositat i la il·lusió esmerçades en ajudar els mestres del Grup Isard. Solament tu, Senyor Jesús, saps de la soledat i aïllament que patien els mestres rurals a mitjans del segle passat! Només tu, Mestre per excel·lència, coneixes la transcendència de les encoratjadores reflexions pronunciades en les reunions del Grup o dels seus escrits en la revista Isard que tots esperàvem cada mes per rellegir-los, una vegada i una altra, cada cop que aquella solitud amenaçava fer estralls en l'ànima!

Gràcies també, Senyor Jesús, en nom de tots els que avui no els ha estat possible afegir-se a aquesta celebració. També en nom dels qui ens han anat deixant i ja frueixen de la teva companyia.

També preguem el bon Déu que la seva infinita misericòrdia no tingui en compte les possibles mancances que com tota persona humana hagi pogut tenir. Ell, Pare amorós de tots els homes, coneix els seus esforços per anar avançant en el camí de l'autèntica vida cristiana.

Gràcies, Senyor, per haver posat mossèn Ramon en el nostre camí. Ara, des de l'eternitat joiosa reservada als qui han estimat, seguirà intercedint pels que hem de continuar treballant per aconseguir el món millor que ell tant desitjava.

Mn. Jaume Montaña

PROFESSOR DE L'ESCOLA DE MAGISTERI

A la dècada de 1950, l'Escola de Magisteri de Lleida necessitava una profunda renovació. La major part de professors, ja d'avançada edat, havien anat jubilant-se i l'ensenyament era exercit per professorat interí que en molts casos havia d'impartir matèries alienes a les respectives especialitats.

El curs 1953-54 estrenà el rejuveniment que li calia. Les càtedres de Pedagogia, Ciències Naturals i Filosofia, cobertes per oposició amb els joves professors Octavi Mestre, Maria Teresa Latorre i Joaquín Campillo, assoliren ràpidament l'estima

de l'alumnat. No gens menys valuosa fou l'arribada de mossèn Ramon Freixes, el nou professor de Religió.

En aquell temps la Religió era una assignatura obligatòria i el nomenament dels professors corresponia al bisbe de la diòcesi, en el cas de Lleida a Monsenyor Aurelio del Pino. Al parer de molta gent el bisbe encertà plenament en l'elecció del professor per a la Normal de Lleida. Les seves qualitats per a la docència, unides al doll de simpatia que traspuava la seva persona, no desdeien pas gens al costat dels altres nous professors.

Estudiants de Magisteri viatjant a Moror.

Si bé la Religió, juntament amb la «Educación Física» i la «Formación del Espíritu Nacional» eren considerades les «maries» del pla d'estudis, la personalitat del professor que la impartia va aconseguir el canvi d'actitud dels alumnes ben aviat. Hom diria que, més que el coneixement teòric de l'assignatura, el que el professor cercava era que els alumnes s'habituessin a viure segons la doctrina objecte d'estudi. Pensava que el vell axioma «el mejor predicador es fray ejemplo» seria, per als futurs educadors que un dia s'espargirien per les diferents escoles, com un talismà que atrauria el cor dels infants a imitar l'estil de vida del seu mestre.

A banda dels puntuals espais de classe magistral, sempre il·lustrats amb esquemes que els feien ben entenedors, complaïa els alumnes amb debats en els quals es dialogava sobre les qüestions més

punyents per als joves estudiants. Fins i tot oferia, per als qui volguessin aprofundir en la formació personal, participar en sessions que, fora de l'horari escolar, tenien lloc en altres indrets.

Fruit del dinamisme de la seva tasca docent eren els contactes dels seus alumnes amb el magisteri jove que ja exercia en pobles rurals. Hom recorda, a tall d'exemple, una memorable trobada d'estudiants i mestres del grup Isard a Moror, petit poble ben proper a l'esquena del Montsec. L'autocar amb que viatjaren els 35 futurs mestres no podia passar per un carrer de Guàrdia de Noguera i calgué fer transbordament a un camió per als darrers quilòmetres del viatge. El fred d'aquell 24 de febrer de 1962 fou neutralitzat amb els alegres cants dels joves. En aquella reunió es crearen vincles d'amistat entre mestres i estudiants que es transmeteren, mútuament,

Trobada d'Isard a Moror.

il·lusió i entusiasme. Fins i tot s'establí la llavor d'algun futur matri-moni pedagògic.

Del pas de mossèn Freixes per l'Escola de Magisteri se'n podria seguir parlant llargament. Hi féu una gran tasca de sembra. Prestigioses persones han dit que els fruits d'aquella sembrada s'han observat en l'àmbit de diverses institucions. Qui sap si tal vegada el sacerdoci

de Josep Alegre, mestre de Castellnou de Seana i avui Abat de Poblet, no deuria tenir quelcom a veure amb aquella sementera. Qui sap si els nombrosos alumnes que s'han lliurat en cos i ànima a tasques altruistes no hauran estat la germinació frondosa de la llavor escampada en l'Escola de Magisteri.

Francesc Terés Llorens

AMB ELS MESTRES DEL GRUP ISARD

En la dècada de 1950, els mestres rurals havien d'exercir la seva tasca en unes condicions difícils. L'aïllament i soledat que patien exigia una bona dosi d'heroisme per mantenir fermes els ideals educatius forjats a l'Escola de Magisteri.

Al cor dels Pirineus sorgí un petit moviment de mestres que pretenia unir esforços en la lluita contra la rutina i abandonó d'ideals a què, ben sovint, conduïen aquelles difícils condicions de treball. Aquell grup, anomenat Isard, tingué ben aviat la simpatia i ajut de mossèn Ramon Freixes. Les

seves col·laboracions a la revista que el grup editava foren un puntal ferm que contribuï a anar forjant la mística d'aquell moviment. Unes pinzellades extretes dels trenta números que va donar a llum la revista

En una de les convivències celebrada a l'Escola de Mont-ros.

ajudaran a entendre la dedicació i estima al magisteri:

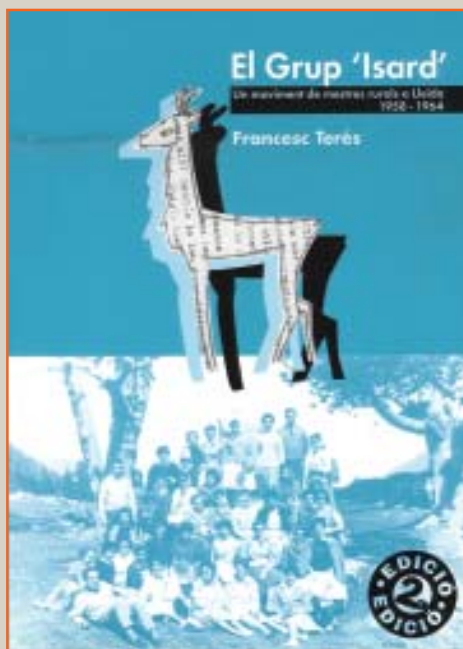
«*Quando se pone el sol*» fou el primer deliciós article, rellegit dotzenes de vegades quan el corc de la soledat s'arrapava a les entranyes. L'escrit animava a descobrir que el mestre podia comptar amb l'ajut del MESTRE per exercir la tasca educativa. Ni l'un, ni l'altre havien d'estar sols al poble. Calia estar amatents a la vida interior per aprofundir en aquesta íntima convicció.

«*Seréis mis testigos*», col·laboració enviada poc abans d'anar a fer «la mili» a Guadalajara, glossava la consigna donada pel Mestre als apòstols el dia de l'Ascensió. L'escrit finalitzava així: «...*Cristo ya no pasa por nuestras calles, por el mundo. A Cristo le conocerán a través de los cristianos. Nosotros le haremos grande, atrayente, fascinador, salvador; o le haremos despreciable, insignificante, insuficiente. Nuestros niños conocerán, amarán, hallarán a Jesús tal y como nosotros se lo daremos. Irán por la vida con el bagaje del cristianismo que nosotros les daremos. ¿Un cristianismo salvador? ¿Un cristianismo miserable? ¿Vosotros seréis mis testigos...*».

En la «*Crónica desde Guadalajara*» ens parlava dels militants del magisteri cristià: «...*Militante, luchador, propugnador de una causa, persona imbuida de una mística. Todo ello iluminado, exaltado por el resplandor de la Fe cristiana, es lo que nos hace falta en el Magisterio. Maestros con mística. Que amen el*

Magisterio, no por el Magisterio, sino por Dios y para elevar el mundo...».

Poc després, traslladat ja a Menorca i a Mallorca, seguia enviant a Mont-ros –lloc on es feia la revista– les seves «*Cartas a un maestro*», reflexions profundes sobre el dret del nen a l'educació, la consciència professional del mestre, les excel·lències del matrimoni cristià, la necessitat de practicar

l'apostolat amb els companys de magisteri... En la carta, adreçada específicament als companys que aprovades les oposicions estrenaven llur magisteri, es preguntava: «*¿Quién ayudará a estos estu- pendos maestros y maestras jóvenes, recién pintados, que em- piezan a chocar con los problemas*

de la vida y de la soledad? ¿Quién dará la mano a este pobre chico joven, a esta chica, que ven alarmados cómo empieza a marchitarse la ilusión humana, profesional, que les alentó durante sus años de estudio? Contesta Pío XI: «el mejor apóstol de los obreros es el obrero; el mejor apóstol del intelectual, el intelectual...». Esto quiere ser, debe ser ISARD. La mano del amigo que vive los mismos problemas; el afecto del compañero, aislado también en el pequeño mundo de una aldea; el ambiente cálido, humano, donde hallar comprensión y ayuda; la vibración de un cristianismo vivido a tope...» I convidant a dur al terreny pràctic la mística d'Isard, concloïa: «¿Quieres pensar, al terminar de leer esta carta, qué atenciones vas a tener con tus compañeros maestros vecinos durante el presente curso? ¿Quieres pensar cuál va a ser tu aportación a esta empresa de ayudar a los demás?»

Endemés de les col·laboracions a la revista, aprofitava algun permís en l'etapa militar per assistir a les trobades d'Isard. Les seves amenes xerrades, clares i profundes, omplien de pau i joia el cor dels assistents que, finalitzada la reunió, tornaven al poble il·lusionats per seguir amb la tasca educativa.

Tot això tingué lloc entre 1958 i 1964. Llavors, el desenvolupament econòmic i l'emigració a la ciutat ocasionà la desaparició de la immensa majoria d'escoles rurals. Però Isard

no va morir. Aquells joves mestres que van crear la seva mística, repartits durant anys i anys per les innombrables escoles del país, continuaren exercint la tasca educativa amb la mateixa il·lusionada dedicació.

Fins que un dia, el 19 de juny de 1999, trenta-cinc anys més tard, s'aplegaren en nombre de 160 a Poblelet per presentar el llibre *El Grup Isard* que recollia llur història. Alguns, malauradament, ens havien deixat al llarg de tants anys. Però mossèn Ramon Freixes, l'estimat consiliari del moviment, concelebrà l'Eucaristia amb el Pare Abat, el seu antic alumne, i la seva homilia feu vibrar de goig el cor dels assistents. També ISARD, la revista, féu amb aquell motiu una edició extraordinària en la qual no hi faltà la seva enriquidora col·laboració. I encara va escriure un altre article per l'altra edició extraordinària de l'any 2000 amb motiu de les celebracions a La Pobla de Segur, lloc de naixença d'Isard.

Avui l'estimat consiliari ha emmudit físicament, però els cors dels qui van participar en el moviment Isard guardaran sempre el record entranyable de qui tant els va ajudar. I en l'interior de tots s'evoca el cant esperançat amb que acabaven sempre les diades de convivència: «...No és un adéu per sempre, és sols adéu per un instant, el cercle refarem i fins potser serà mes gran...».

Isard

FUNDADOR DE LES COLÒNIES DIOCESANES

Entrada la dècada de 1950, mossèn Ramon Freixes, llavors consiliari dels Joves d'Acció Catòlica, compartia el neguit general que ocasionava el llarg parèntesi d'estiu en la tasca de formació que les parròquies feien amb els infants i joves. Altres bisbats de Catalunya havien mirat de trobar-hi solució organitzant activitats formatives en plena natura. S'anomenaren colònies, i ell en fou l'iniciador al nostre bisbat. La primera colònia tingué lloc a la Serra del Montsant, als afores d'Ulldemolins. Era a l'estiu de 1958 i s'hi van realitzar tres torns de vint dies

cadascun, amb assistència de 60 nois per torn. Dos anys més tard la «Colònia Montsant» –així s'anomenà des del principi– establí el seu estatge definitiu a Vilaller.

Dos anys més tard, les noies d'Acció Catòlica amb el consiliari Jerònimo Ortiz, iniciaren al poble de Llesp una colònia semblant per a nenes. Es denominà «Colònia Virgen Blanca» i celebrà tres torns de 15 dies a la vella rectoria de Llesp. Els objectius eren els mateixos: la formació humana i espiritual de les nenes, aprofitant la convivència en plena natura.

Colònia Montsant d'Ulldemolins.

Amb el bisbe Laureano.

Colònia Verge Blanca de Llesp.

Excursió de la Colònia Verge Blanca a Irgo.

L'èxit de l'activitat fou tal que, malgrat ampliar al màxim la cabuda de la caseta parroquial i utilitzar l'escola del poble com a ampliació, als tres anys la instal·lació quedava petita i no podia complaure tota la demanda. Fou llavors que, recuperat mossèn Ramon Freixes com a consiliari —ara de les joves d'Acció Catòlica—, es decidí a adquirir uns terrenys als afores del poble per bastir-hi un edifici adient a l'activitat, amb capacitat per a 75 nenes. L'any 1964, encara que sense acabar del tot, ja es va començar a utilitzar.

Inspirades en el lema «mens sana in corpore sano», les colònies diocesanes volien oferir a les famílies una alternativa diferent a la dels campaments del «Frente de Juven-

tudes» i «Sección Femenina», monopoli del règim polític de l'època.

Després d'una breu interrupció en la dedicació a colònies, a l'arribada del bisbe Ramon Malla fou cridat de nou per a exercir-hi de consiliari, ara d'ambdues colònies diocesanes: Montsant i Verge Blanca, unificades en un sol «Servei Colònies de Vacances».

En aquesta nova etapa intensificà els seus esforços en la formació de dirigents per a les activitats de colònies. El mateix any 1970 creà l'Escola de Monitors, avui anomenada Escola de l'Esplai de Lleida. En un temps en què l'Acció Catòlica gairebé havia desaparegut i la finalitat apostòlica de les colònies diocesanes era qüestionada, ell insistí

sempre en què no s'oblidés l'objectiu formatiu per al qual havien estat creades.

La seva tasca de consiliari durà fins al Nadal de 1976 en què una greu malaltia de cor l'obligà a deixar la responsabilitat del càrrec.

Des d'aquella data ja no va fer més activitats de colònies. Sí que se'l veia feliç quan algun responsable de colònies li contava com anaven ara les coses i l'informava de les obres i millores introduïdes en les cases. També assistia content a alguna ocasional trobada amb monitors o monitores dels primers anys de colònies; una que li agradava recordar era la tinguda el 31 d'agost de 1996 amb aquell grup de «monitores

d'ahir, d'avui i de sempre» que es refereix en el llibre de Francesc Terés «*Colònies Montsant i Verge Blanca. Vivències històriques*».

El mes de març passat encara va llegir amb molta il·lusió el manuscrit del llibre esmentat anteriorment. Dos mesos més tard, però, el 18 de maig, no es va veure amb ànims d'assistir a la presentació. Tres hores abans de l'acte en va rebre a la seva residència el primer exemplar que veia la llum. L'autor no podrà oblidar mai l'emocionada abraçada amb que li ho va agrair. Fou el preuat colofó d'aquella extraordinària aventura que havien iniciat junts l'estiu de 1958.

Servei Colònies de Vacances

En la trobada amb les «Monitores ahir, avui i sempre».

TAMBÉ CONSTRUCTOR

«También entre los pucheros anda el Señor», solia dir santa Teresa. «També calen totxos i ciment per edificar llocs on celebrar la fe els cristians», podria haver-li replicat mossèn Ramon Freixes. I és que la tasca de construir ha estat sempre present en els diferents destins pastorals que li han estat encomanats.

Quan l'any 1967 el bisbe Aurelio del Pino creà la nova parròquia de la Mare de Déu dels Pobres per atendre el creixent barri del Secà de Sant Pere, va nomenar-ne rector a mossèn Ramon Freixes. Els recursos econòmics del barri eren molt

precaris per a poder construir l'edifici de nova planta que es precisava. Únicament es comptava amb la donació d'un petit terreny que havia fet la coneguda família Delmàs. Malgrat tot, la il·lusió i coratge del rector van atreure ben aviat l'interès de la bona gent del barri a fer causa comuna en aquella costosa tasca. El barri havia sorgit del no-res, fruit de la immigració d'algunes famílies de la Ribagorça i, sobretot d'Andalusia i Extremadura. Gent molt humil, la major part, però que van obrir el seu cor a cooperar amb «er monce», com nomenaven al mossèn alguns feligresos

Parròquia de la Verge dels Pobres al Secà de Sant Pere.

Parròquia de Sant Isidre Llaurador.

d'origen andalús. I al igual que moltes gotes de cera fan tot un ciri pasqual, també amb moltes petites aportacions es va anar bastint l'edifici de la Parròquia.

Uns anys més tard, al 1974, mossèn Ramon Freixes, que tenia també encomanada la pastoral de la zona del Pla de Gualda i els seus entorns, bastí allí un nou edifici per atendre degudament aquella feligresia. Sorgí, així, la nova Parròquia de Sant Isidre Llaurador. La construcció també costà innombrables esforços i temps. Encara que sense estar acabada del tot, s'obrí al culte tan prompte va estar coberta la teulada. Amb el temps es van anar completant l'enrajolat del terra i altres

detalls decoratius. La petita espadanya trigà uns quants anys a veure's adornada amb la campana que li pertocava. Aquella mancança constituïa la preocupació de moltes persones que en solien fer comentari. Per fi, l'ocasió de destinar a universitat l'edifici del Seminari Diocesà, va propiciar-hi el trasllat de la campana allí existent.

L'any 1968 construï «El Pedrís del Montsant», una petita casa de colònies per a trenta nens, en un terreny de propietat familiar. Aquella instal·lació ubicada als afores d'Ulldemolins, el seu poble nadiu, va utilitzar-la per a grups d'alumnes del Col·legi Dominiques (d'on va ser professor molts anys) i de les seves

Colònia El Pedrís del Montsant.

parròquies del Secà de Sant Pere i de Sant Joan. També solia utilitzar-la el seu germà Mateu mentre va ser rector de Seròs. L'any 1990, però, amb la salut debilitada pel pas dels anys i el delicat estat del seu cor, ambdós germans decidiren traspasar aquella casa a les Carmelites del P. Palau d'Aitona.

En «Pedra i reble», títol d'un apartat del llibre *«Colònies Montsant i Verge Blanca. Vivències històriques»*, Francesc Terés ens conta com l'afany constructor de mossèn Freixes el duia fins i tot a la participació personal en camps de treball per reparar deterioraments en les cases de colònies o introduir-hi millores.

La darrera obra duta a terme fou la reconstrucció del teulat de la Parròquia de Sant Joan, seriosament danyat per una plaga de tèrmit. Una obra d'envergadura en la qual va haver d'utilitzar a fons tota la seva experiència per aconseguir els recursos que la van fer possible.

Heus ací un breu recull d'una tasca aparentment aliena a la del seu ministeri sacerdotal, però no pas menys necessària per a exercir-lo amb eficàcia. Si miréssim amb ulls humans la joiosa eternitat amb que el Pare l'haurà acollit, hauríem d'imaginar el nostre estimat mossèn dirigint alguna obra en l'estatge celestial.

Francesc Terés Llorens

RECTOR DE SANT JOAN

Parlar de mossèn Freixes és tornar a la infantesa. Mossèn Ramon va arribar a Sant Joan a finals dels setanta. La parròquia havia canviat, el barri havia canviat. Calia una pastoral oberta a la nova realitat d'un barri que ja no era el que havia estat. Despoblat d'ànimes i ple d'oficines. Però, mossèn Freixes mai va defallir. El recordo a la sagristia minuts abans de la missa de dotze. Els escolanets arribàvem amb l'hora tocada. Ell es va inventar un sistema perquè ningú faltés. Ens donava punts positius que anotava a un carpesà negre per cada diumenge que hi anàvem. A finals del curs ens prometia una excursió amb el seu Renault 6. El primer any va ser al Monasterio de Piedra. A vegades érem tants que a l'altar de Sant Joan no hi cabíem.

La pastoral de joves sempre va ser per ell una prioritat. Per això després de l'esplai va crear les colònies a Ulldemolins, al Pedrís del Montsant, com ja havia fet a Llesp. Mai oblidaré la seva frase preferida quan un nen queia i es feia mal. «Això és sa», ens deia. A vegades no podíem comprendre com aquell home podia dir que era sa caure en mig d'uns esbarzers o trencar-se una cama. Un dels records que ens quedarà a tots de mossèn Freixes és «El Tufa». A les excursions durant les migdiades ens explicava «El Tufa». Era una història d'aventures i misteri que aconseguia l'atenció de tots nosaltres.

La missa del gall era dia assenyalat. Ens barallàvem per fer les feines d'escolanet. Tocar la campaneta o passar la plateta eren les tasques més desitjades. Mossèn intentava que tothom fes de tot. El dia del Pilar la parròquia s'omplia. També era festa gran.

Cada dissabte tocava anar a l'esplai.

Un grup de joves monitors amb la complicitat de mossèn Ramon, ens portava. Recordo castanyades, festes de Nadal, Carnestoltes amb més ganes que mitjans. No era el millor esplai del món, però per nosaltres era el millor lloc del món.

Mossèn sempre va lluitar perquè l'esplai estigués en condicions. Calia buscar calers per reparar la teulada. Fins a l'any 1993 no és va fer la primera reforma integral de la coberta de l'esplai. Més tard quan la falta de nens va fer inviable l'esplai mossèn Ramon va mantenir la confiança en un grup de quasi adolescents que cada divendres li demanàvem la clau per jugar a ping-pong. Era el primer espai de llibertat que amb 14 anys s'agraïa molt. Mai va preguntar que fèiem allí. Però no tot havia de ser diversió. Mossèn cuidava la nostra formació cristiana. De fet, ell ens va obrir les portes del MUEC (Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians), on alguns vam créixer com a persones. No importava que faltéssim un diumenge a missa. A la setmana següent et rebia amb els braços oberts.

Amb els anys, el mossèn va viure l'envelliment de la parròquia. Pràcticament tots aquells nens vam marxar. Quan el trobaves pel carrer saludava amb el seu aire distingit. Preguntava per la família, pels estudis o la feina. «I ja teniu família?», era la seva última pregunta.

Se'm fa difícil parlar de mossèn Ramon ara que no hi és. Crec que me'l trobaré pel carrer anant cap a la casa sacerdotal. Però cada vegada que passi per Sant Joan si la porta està oberta miraré si la sagristia ho està. Així, mossèn Freixes mai deixarà d'estar entre nosaltres.

Miquel Àngel Martín Macías

Mn. Ramon,

En el moment del teu comiat d'aquest món, els mossens i els feligresos de la Parròquia de Sant Joan i de la Unitat Pastoral, la teva darrera família, i els molts amics que has conquerit durant els teus 57 anys de ministeri, i que tantes vegades t'han vingut a visitar en aquest temple, et volem agrair tot el que has fet per nosaltres com un bon pastor.

Que el rostre alegre i la mà oberta que encapçala aquest fulletó, que vol ser un resum en retalls de la teva vida apostòlica i en què sembla ens vols dir l'últim adéu, t'acompany per tota l'eternitat.

Nosaltres avui experimentem l'escalf del teu amor i de la teva senzillesa, que, com la rosada, amara els nostres cors.

El teu gest d'enlairar el dit cap d'alt, repetit contínuament al llarg de la teva malaltia, com qui te molt present la Pàtria esperada i que la veu com imminent, ens feia entendre que la llavor d'eternitat, sembrada generosament en el teu cor, ja ha arribat a la maduresa.

*A reveure! ... i fins que ens trobem junts en el cel nou i la terra nova.
En nom dels companys sacerdots de la Unitat,*

Mn. Joan Mora